

Hadiel woont in een ingestort huis

'OOO Kijk eens! De duiven zijn terug!' Hadiel maakt een sprong van vreugde. Vader komt snel naar buiten met een zak vol oud brood. Zilver, de mooiste duif, duikt meteen met een sierlijke boog naar beneden. Hadiel herkent hem uit duizenden. Zijn veren glanzen in de zon en zijn kop zit vol kleuren: roze, blauw, paars en zilver.

Voorzichtig gaat Hadiel op een stuk beton zitten. Boven haar hoofd flappert de was, die moeder 's vanmorgen tussen de ingestorte huizen heeft opgehangen. Vol verbazing kijkt ze naar Zilver. Niemand had verwacht dat hij ooit nog terug zou komen. Waar zou hij al die tijd gewoond hebben? En wie zou hem eten hebben gegeven?

Een half jaar geleden zag Hadiel Zilver voor het laatst. Toen begon de oorlog tussen Gaza en Israël. Elke nacht werd Hadiel wakker van de straaljagers die over hun huis vlogen. Ze bombardeerden de schuilplaatsen van de Palestijnse leiders, maar ook wegen en regeringsgebouwen. En soms ook scholen en huizen van gewone mensen.

De derde week van de oorlog stond vader opeens 's nachts bij haar bed. Hij fluisterde: 'Hadiel, kleed je aan, we moeten zo snel mogelijk weg. Doe zachtjes.' Voorzichtig zette hij de kaars op het kastje zodat ze haar kleren kon vinden. Omdat de elektriciteitscentrale was gebombardeerd deed het gewone licht het niet meer.

Beneden stond moeder al klaar met twee grote koffers. Haar broertjes stommelden onhandig rond in het donker. 'Sukkel, geef die trui hier, die is van mij' fluisterde haar oudste broer Ali boos. 'Schiet toch op' riep moeder zenuwachtig. In de verte hoorde ze schieten. Buiten stond de taxi van Hadiels lievelingsoom Walid. In het pikdonker reden ze naar het huis van tante. De koplampen waren uit en oom Walid reed heel snel. 'Waarom gaan we weg?', had Hadiel gevraagd, maar haar vader zei alleen dat het te gevaarlijk was om thuis te blijven.

Toen ze na een maand terugkwamen was hun straat gebombardeerd. Waar eerst betonnen huizen stonden liggen nu grote bergen puin en steen. 'We hebben geluk gehad' zei moeder, 'van ons huis is tenminste nog iets over.' Toen draaide ze zich snel om, maar Hadiel had al gezien dat ze huilde. Ook de duiven waar vader zo trots op was waren verdwenen.

Daarna brak er een vreemde tijd aan. Met hun handen ruimden ze de stukken steen, het stof en alle rommel in hun huis zo goed mogelijk op. Eigenlijk is het geen huis meer, maar een soort tent. Een tent van stukken beton. Het plafond is scheefgezakt. Er zijn geen deuren en ramen meer omdat de muren zijn ingestort. Vader vond twee grote platen ijzer bij de garage aan de overkant van de straat. Samen met oom Walid zette hij ze onder het scheefgezakte dak. Ze dienen nu als een soort muur. Als ze 's avonds gaan slapen hangt hij er een gordijn tussen.

Binnen was alles door dieven gestolen. Gelukkig heeft vader met Ali tussen de kapotte huizen een tafel en twee stoelen gevonden. Die staan nu in hun betonnen tent. Bij het kantoor van de Verenigde Naties krijgen ze een gaskooktoestel. En

twee gele plastic jerrycans. Elke dag gaan haar broertjes drie keer water halen. Hadiel helpt haar moeder met wassen en vegen. Ze haat dat vegen. Hoe vaak ze ook veegt het wordt nooit schoon met al die rotzooi buiten.

Vaak denkt Hadiel terug aan de tijd toen alles nog normaal was. Ze mist de duiven. Haar vader is veranderd door de oorlog. Vroeger was hij altijd vrolijk en wat er ook gebeurde, hij maakte altijd wel een grapje. Vaak vertelde hij s' avonds, als ze in de schemer op het balkon zaten, verhalen over vroeger. Verhalen die hij weer van zijn vader en moeder had gehoord.

'Kaan ya makaan.....' zo begon hij altijd, 'Er was eens, heel lang geleden.....' Zijn verhalen leken op sprookjes, maar alles was echt gebeurd. En dan begon hij te vertellen. Over de tijd voor Hadiel geboren was. Over de boerderij van opa en oma. Over de sinasappelbomen achter het huis en de geitjes in de tuin. Steeds vertelde hij weer nieuwe dingen over het leven van opa en oma voor ze in 1948 naar Gaza moesten vluchten. Het was toen ook oorlog. Tussen Israël en de Arabische landen er omheen. Ook toen verlieten mensen 's nachts stiekem hun huis omdat het er te gevaarlijk was. En ook opa en oma hadden hun oude huis nooit meer teruggezien. Want toen ze in Gaza aankwamen mochten ze niet meer terug.

Als de duiven terugkomen is de oorlog een half jaar geleden. Aan hun kapotte huis is niet veel veranderd. Omdat de grens gesloten is kan er geen beton en cement naar binnen. Sommige Palestijnen smokkelen daarom stiekem spullen door tunnels onder de grens door. Dat is gevaarlijk en daarom zijn die spullen heel duur. Dat kan haar vader niet betalen. Oom Walid is ook smokkelaar. Soms brengt hij snoepgoed of een nieuwe trui voor Hadiel mee. En dan vertelt hij spannende verhalen over hoe hij net is ontsnapt aan een soldaat of over hoe mooi de meisjes aan de andere kant van de grens zijn.

Die avond in bed denkt Hadiel aan de duiven die weer terug zijn gekomen. Waar zou Zilver al die tijd geweest zijn? Zou hij over de grens zijn gevlogen? Duiven

hebben vleugels, die kunnen overal heen. Hoe zou het zijn om een duif te zijn en gewoon weg te kunnen vliegen? Zou haar vader daarom zoveel van zijn duiven houden? Omdat ze wel overal heen kunnen, terwijl voor Palestijnen de grens altijd dicht is? Ze voelt haar hoofd zwaar worden. Afgelopen nacht heeft ze bijna niet geslapen. Langzaam vallen haar ogen dicht en begint ze te dromen....

De lucht is blauw en de zon staat heel hoog. Hadiel voelt hoe haar vleugels sterke slagen maken. Beneden ziet ze de zee en het strand. En Gaza. De betonnen huizen staan vlak bij elkaar, de straten en steegjes lijken donkere tunnels ertussen. De wind strijkt door haar veren. Nog hoger. Nu ziet ze de zee. De golven hebben witte kuifjes. Ze hoort vleugelslagen naast zich. Het is Zilver. 'Waar ben je al die tijd geweest?' vraagt ze. Ze ziet Gaza onder zich steeds kleiner worden. Alsof ze uitzoomt op Google Earth.

'Ik zal het je laten zien' antwoordt Zilver. Ze vliegen over de grens. Daar ligt het stadje Sderot. De huizen zijn wit, met tuinen vol bloemen. Dan ziet Hadiel een school. Er spelen kinderen op het plein. Boven het gebouw is een extra betonnen dak gemaakt als bescherming tegen de bommen uit Gaza. Haar school had geen betonnen dak tegen de bommen van Israël. Wie zou dat kunnen betalen? De mensen in Gaza zijn veel te arm. Zouden Joodse kinderen anders zijn dan Palestijnse kinderen? Of zouden ze dezelfde spelletjes spelen? En wat zouden ze doen in de klas? Nieuwsgierig begint Hadiel te dalen. Als ze nog iets lager is kan ze door het raam van de school naar binnen kijken....

Met een schok wordt Hadiel wakker. Ali heeft in haar tenen geknepen die onder de te korte deken uitsteken. 'Rotjong!' Ze vliegt overeind. Ali gilt en rent naar buiten. Hij lacht en ineens moet Hadiel ook lachen. 'Ik krijg je wel, jochie!', roept ze hem na. Ze zwaait naar Zilver, die op de waslijn zit. Klapwiekend vliegt hij op en gaat op de punt van het dak zitten. Binnen neuriet haar vader een liedje. De duiven zijn terug! Misschien wordt alles wel weer normaal.